

[Bertel Dahlggaard.]

befinder sig i. Der er Grund til ved Slutningen af dette Finansaar at fastslaa, at den parlamentariske Tilstand er den samme som ved Rigsdagens Aabning i Oktober. Der sidder en Mindretalsregering, alle Partierne staar i den Forstand frit over for hinanden, at der ikke er truffet Forhaandsaftaler mellem nogen af Partierne. Forhandlingerne foregaar fra Sag til Sag. Det radikale Venstre har handlet efter den Udtalelse, vi fremsatte i Oktober, at vi paa det bestemteste vilde vende os imod alle Forsøg paa en systematisk Opposition med stadige Dagsordener, politiske Hanekampe og golde Diskussioner. Vi ønsker, at Folketinget som Folkestyrets Redskab skal vise sig arbejdsdygtigt, vi ønsker, der skal vises gensidig Hensyntagen under det for Landet nødvendige Samarbejde, men det er klart, at vi som Betingelse for vor positive Medvirkning til Lovgivningen maa forlange en ren demokratisk Linie fulgt, saaledes som vi mener det er sket i den Lovgivning, vi har givet vore Stemmer.

Lad mig i denne Forbindelse sige, at jeg er lykkelig over, at det Forsøg, der fra socialdemokratisk Side blev gjort paa at mistænkeliggøre den nye Aldersrentelov, er faldet til Jorden. Det har altid været en Æressag for Det radikale Venstre at værne og støtte de gamle og Invaliderne. Det har vi ogsaa gjort gennem den nye Aldersrentelov, og det vil vi fremdeles gøre.

Men Regeringen har altsaa staaet frit over for, hvor den vilde søge sin Støtte. Det er Regeringens Ret at søge sin Støtte ogsaa f. Eks. til socialdemokratisk Side, saaledes som den faktisk har gjort det vedrørende den nordslesvigske Skoleordning, vedrørende Statsunderstøttelse af de private Hjemmeværnsforeninger og ved en Række militære Bevillinger.

Ved Udgangen af Finansaaret er den finansielle Situation adskilligt mørkere end i Efteraaret. Finansministeren, hvis Finanspolitik vi siden hans Tiltræden har støttet, har paa eet Punkt skuffet mig. Han er ikke tilstrækkelig stærk i sin Kontrol af Fagministrenes Budgetter. Resultatet er de over 500 Ændringsforslag til Finansloven, der her foreligger, og som næsten alle er Forhøjelser af Bevillingerne, saa at Finanslovens Resultat er meget betydeligt forringet.

Landets økonomiske Situation synes ogsaa meget mørkere end i Efteraaret, ja, den er farlig. Befolkningen maa ikke tro, at vore nye Handelsoverenskomster paa nogen Maade retter Skævheden i vor Økonomi. Saa længe vi endnu møder stigende

Priser udefra, er Skuden læk, naar vore Eksportpriser til det engelske Marked samtidig er fastlaasede. Det var os en stor Skuffelse, at Regeringen ikke formaaede at opnaa den fornødne Hensyntagen til dette Forhold hos England, og Virkningen heraf vil føles haardt. Den anden betænkelige Side af Situationen er, at det ikke er lykkedes Regeringen at samle Nationen i en virkelig stor Kraftanstrengelse i den Genopbygning, som kun kan opnaas ved en stærkt øget Produktion. Det kan ikke nægtes, at hvis vi sammenligner os f. Eks. med Norge, er der trods alle Vanskeligheder og indre Modsetninger deroppe en ganske anden Fart over Arbejdet, en ganske anden sammenbidt Energi. I 1945 opfordrede jeg Statsministeren til at kalde Repræsentanter for Arbejdere, Funktionærer og Arbejdsgivere sammen og foranledige, at de sammen med Repræsentanter for Staten fandt et nyt Grundlag for fælles Samarbejde, saa Interessen for en øget Produktion og et øget Arbejdstempo paakaldtes ved, at det sikredes, at ogsaa alle fik Del i det øgede Udbytte. Den højtærede Statsminister svarede, at han ikke mente, det kunde nytte noget. Men netop paa samme Tidspunkt samlede den norske Regering Parterne inden for norsk Erhvervsliv til Forhandlinger om et saadant produktionsmæssigt Fremstød, og i Løbet af nogle Maaneder var der, til Dels paa frivilligt Grundlag, skabt Enighed mellem Parterne om, at Repræsentanter for Arbejdere, Funktionærer og Arbejdsgivere i alle betydende Virksomheder skal mødes til stadig Drøftelse af Virksomhedens Interesser med den udtalte Opgave fra alle Sider at yde deres positive Medvirkning til en Forøgelse af Produktionen og til Afværgelse af Arbejdskampe, fordi alle Parter erkender, at dette er den eneste Vej til Norges Genopbygning og til en højere Levestandard for de brede Lag. Men herhjemme stamper man stadig paa Stedet i lutter Træghed. Staten tør ikke blande sig i Organisationernes Forhold, og Organisationerne afviser Statens Initiativ, samtidig med at de ikke selv kan klare Situationen, og alt imedens gaar Tiden med Arbejdskampe om øget Ferie og kortere Arbejdstid og en Række andre Forhold, som er meget lidt betydningsfulde i Forhold til det ene fornødne, at Parterne bringes til at forstaa, at vi maa producere mere og det maa sikres, at de, der medvirker til den øgede Produktion, faar deres retmæssige Andel af det forøgede Udbytte.

Der er noget dybt deprimerende i, at det danske Folk, der trods alt alligevel skaanedes